

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Historien indtil Syndfloden

Citation: Baggesen, Jens: "Historien indtil Syndfloden", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890, 1889-1903*, s. 12. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid57401/facsimile.pdf> (tilgået 28. november 2021)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Historien indtil Syndfloden.

Til Samme.

Korsør.

„Fortæl os snart et Eventyr igjen!“
 Saa lyder Efterkriften, Ven! i Brevet,
 Du til Korsør mig kiærligen har skrevet;
 Og, hvad du neppe veed, er af en anden Pent
 Mig samme fordring nylig tilskilt blevet.
 Men giæt engang, af hvilken? Just af den,
 Jeg snappede blandt alle Denne,
 Hvis i Cupidos Sted, som gav mig denne,
 Apollo selv mig vælge lod
 I egen Skriverpult og sagde: „vær saa god,
 At tage mellem dem, jeg selv har skaaret
 I sidste Efteraaret
 (Du veed, at en Olympier forstaaer
 Ved sidste Efteraar
 Den Tid fra Roms forstyrting til igaar),
 Den, best dig synes om!“ — Kort sagt: fra Messels Pent
 Tilflød forleden Dag dit arme, syge Pent
 Et Brev, hvis Indhold var: „Jens Baggesen!
 „Fortæl os snart et Eventyr igjen!“

To Guders Vint imodstaae ter jeg ikke
 (Thi dit, min Hornemann! var Venstabs eget Bud,
 Og Venstabs har, trods Sang og Kiærlighed, sin Gud!)
 Et lidet Eventyr jeg altsaa dig vil stifte,

Hvoraaf du slutte kan, hvor meget man har Grund,
 Jsteden for at bede mig at skrive,
 Herefter mig det gode Raad at give:
 „Jens Baggesen! hold, hvis du kan, din Mund!“

For henved otte tusind Vintre siden
 Vor Jord, som tyst og taus i Mørket laae,
 Stod op af Nattens Seng, og blev klædt paa,
 Og snurrede sig rundt med Maanen i det Blaa.
 Paa denne store Knøs ophopped nok en liden,
 Der af sit eget Ribbeen fik en Div
 Til Tidsfordriv,
 Og leved got en stakket Tid med samme,
 Til hun en smule fejl paa Veien gif
 (Som, af! blev alle hendes Døttres Skik),
 Og han begif en lille Daarlighed
 (Som siden alle Mænd beginge med),
 Hvorved han Herre blev, og hun Madamme,
 Og begge to kom til at leve slet;
 Thi Syndefaldet, det indseer man let,
 Og Ægtefaldet, var det samme.

De Sønner fik, som gif ei heller ret;
 Den eene tværtimod gif paa den anden:
 Kort, skal man troe, hvad salig Moses skrev
 (Og derpaa har vi Alle Kongebrev),
 Tilfids gif hele Slægten fra forstanden.

Di kiærligen vil troe, det blot var Hiernens Sag,
 At de blev stedsø værre Dag fra Dag,
 Og drev tilfids saa vidt det syndefulde Væsen,
 At Jorden, som de hopped paa, blev læf,
 Og sank med Top og Taal dem lige ned for Væsen,
 Hvorved, paa Otte nær, de alle styktes væf.

De fire Par, som havde reddet noget
Af fugle, faar, og Svirn, etcetera,
Kom frem igien om et Mars Tid paa Skroget;
Og alt begyndte nu paa nye forfra.
Man gav sig atter til at æde og at drikke,
Og vove med hinanden mangen Dyst,
Og jove sammen, saa det var en Eyst. —
Hvor længe det vil gaae, det veed jeg ikke,
Til Jorden, der ei mere (siger man)
Skal drufnes, men gaae tvertimod i Brand,
Forgaaer engang igien med alle Mand —
Men dette veed jeg, fiære Hornemann!
(Dog sig det ei igien til min Veninde
Derinde!)
At hvis det Andre gaaer, som mig (ifær,
Som i min fødebye det gaaer mig her),
Var det Umagen ingentunde værd
At have maattet nok engang begynde
forfra paa nye at æde, drikke, synde,
Og gaae igien i Livets Jordefærd.

Jeg haaber, du har nok for denne finde.
Spørg fader Wesfel, naar du næste Gang ham seer,
Om jeg paa den Maneer
Skal Kiøbenhavn, og dig, og ham fortælle meer?
Og om man heller mig ei Munden burde binde?
Eidt panegyristt man i Vers saa gierne seer.
I Eventyr endog vil Alle gierne roses;
Og ingen holder af at stoses.
Men kan der ventes noget høfligt Ord
Af En, der leer af vores hele Jord,
Selv, naar han til et Brev har Teyten laant hos Moses?
